

“Mijn hart prijst hoog de Heer.” Maria zelf heeft in haar Magnificat uitgezongen dat ze zich bewust was van het feit dat God aan haar grote dingen had gedaan. Zó groot dat *“elk geslacht haar voortaan zalig zou prijzen omdat Hij die machtig is aan haar zijn wonderwerken deed.”*

Het eerste wonderwerk dat de Heer aan Maria heeft gedaan is dat zij, de kleine dienstmaagd, overschaduwd werd door de heilige Geest. De engel Gabriël sprak haar bij die gelegenheid aan als: *Begenadigde*. Het is haar naam. Vol van genade was zij als geen ander. Zij werd door haar ja-woord, zoals Elisabeth haar begroette: *“de moeder van de Heer”*. En dat niet alleen - door het geloof- in haar hart, maar ook in haar lichaam door haar moederschap. De titel van Moeder van de Heer geeft precies de plaats van Maria aan in het mysterie van onze verlossing en in het leven van de Kerk. Maria kan nooit los gezien worden van Jezus, haar zoon, die de Zoon van God is.

Al is de Tenhemelopneming het grootste Mariafeest, toch staat dus Christus vandaag centraal. Wij vieren Maria omdat zij de moeder van Christus is. Haar grootheid bestaat erin dat zij Christus aan de wereld heeft geschonken. Door het *‘fiat’* van Maria kon het Woord vlees worden in haar schoot.

Vanaf het vroegste begin van de Kerk is de verheerlijking van Maria gezien als het gevolg van haar goddelijk moederschap. Door de innige verbinding van Maria met het lichaam van Jezus Christus is ook haar eigen lichaam vrij van alle bederf gebleven. En zoals Christus, haar zoon, uit de dood is opgestaan en ten hemel opgevaren, zo is de lichamelijke tenhemelopneming van Maria de vrucht van haar unieke verbondenheid met Christus.

Maria was zich bewust van de wonderwerken die God aan haar deed. Maar zij was zich tegelijk bewust van haar eigen kleinheid, haar ontoereikendheid. Zij wist dat wat haar overkwam een blijk van goddelijke welwillendheid was en geen verdienste harerzijds. Wat haar overkwam was een direct ingrijpen van de Heilige. Daardoor werd zij op een unieke wijze *‘de gezegende onder de vrouwen.’*

Centraal, letterlijk in het midden van Maria's lofzang, staat het woord *“barmhartig”*: *“Barmhartig is Hij van geslacht tot geslacht voor hen die Hem vrezen.”* Maria schaart zich onder degenen die God vrezen en daarom het voorwerp zijn van Zijn barmhartigheid. Die barmhartigheid waarvan zij aan het einde belijdt dat ze *“voor eeuwig is jegens Abraham en zijn geslacht, gelijk Hij had gezegd tot onze vaders.”* Gods verbond met Abraham en zijn nageslacht is een verbond van barmhartigheid. *“Zijn dienaar Israël heeft Hij zich aangetrokken, gedachtig zijn barmhartigheid.”*

Zo staat Maria ook als teken van Gods barmhartigheid midden in de geschiedenis van Gods verbond met zijn volk. In de Litanie van Loreto wordt Maria aangeroept als *“Ark van het*

Verbond.” Zij is uitverkoren om Gods barmhartigheid letterlijk te belichamen door ‘moeder van de Heer’ te worden. “Moeder van Barmhartigheid” zingt de Kerk haar dagelijks toe in het *Salve Regina*. Zij belichaamt de goddelijke barmhartigheid als de vrucht van haar schoot. En als eerste van alle schepselen heeft zij, de Godvrezende bij uitstek, op unieke wijze mogen delen in de verlossing die God in zijn barmhartigheid voor de mensheid heeft bewerkt in het leven, het lijden, sterven en verrijzen van zijn Zoon, Jezus.

De Tenhemelopneming van Maria is de voltooide verlossing van één mens uit de rij van al diegenen die verlossing nodig hebben. Haar Tenhemelopneming is de ultieme doorbraak van het goddelijk leven in het menselijk lichaam. Daarom heeft de Kerk Maria ook gesierd met de titel “Koningin” nu zij deelt in de heerlijkheid van haar Zoon, die *“het koningschap zal uitoefenen tot Hij al zijn vijanden onder zijn voeten heeft gelegd. En de laatste vijand die vernietigd wordt, is de dood.”*

Maria’s tenhemelopneming heeft betekenis voor alle mensen, omdat ze de voltooide verlossing is in één van ons. Maria is als sterfelijk mens één van ons. Dat blijft zij ook in haar tenhemelopneming. Haar voorrechten en alle gebeurtenissen in haar leven zijn niet te scheiden van haar opdracht ten bate van de hele mensheid. Zoals ze direct na de boodschap van de Engel naar haar nicht Elisabeth trok om haar bij te staan in haar zwangerschap, zo komt ze nu nog alle mensen te hulp. De woorden van Elisabeth: *“waaraan heb ik het te danken dat de moeder van mijn Heer naar mij toekomt”* kunnen wij ons daarom ook eigen maken. Het vertrouwen in Maria’s bijzondere bijstand komt ook heel mooi tot uitdrukking in ons eigen welbekende “Wees gegroet”. Daarin vragen wij Maria dagelijks: “bidt voor ons, zondaars, nu en in het uur van onze dood.” Wij vragen haar bijstand bij ons heengaan precies omdat Maria op het uur van haar eigen overgang uit dit leven op wonderbare wijze ten hemel is opgenomen.

Deze dag is het feest van het *Magnificat*, de lofzang van Maria. Maar in en met haar is het ook onze lofzang. Alle geslachten, wereldwijd, prijzen haar vandaag zalig om de grote dingen die de Heer aan haar heeft gedaan. Die lofzang heeft de Kerk zich vanaf de vroegste eeuwen eigen gemaakt in het dagelijks avondgebed, de vespers, bij het ondergaan van de zon. Met Maria prijzen ook wij dan de Heer hoog en belijden Zijn barmhartigheid. Zoals op Maria, zo ook heeft de Heer welwillend neergezien op ónze kleinheid. Onze menselijke broosheid en eindigheid is niet overgeleverd aan dood en bederf, maar mag zich verheugen in de verheffing. Zoals ze aan Maria is ten deel gevallen zo zal ze ook ons geschonken worden. Als een gave van Gods barmhartigheid voor hen die Hem vrezen. In de tenhemelopneming van Maria wordt onze eigen bestemming zichtbaar. Laten ook wij dan van vreugde juichen om God, onze Redder, en dankbaar zingen: *‘Gezegend zijt gij, Maria, door de Heer, want door U hebben wij deel gekregen aan de vrucht des levens.’* Amen.